

Max. speelt Toneel en Belle

“Bij alle voorstellingen die ik bij Max. maak, haal ik eigenlijk steeds dezelfde truc uit: ik ga uit van waar de leeftijdsgroep waar ik me op richt een grote hekel aan heeft”, zegt regisseur Jetse Bataalaan. “In *Voorstelling waarin hopelijk niets gebeurt*, voor kinderen vanaf 8, was saaiheid mijn dreigement, in *Het geheven vingertje*, vanaf tien, was dat de moraal. *Toneel* is mijn derde stuk bij Max.. Het is bedoeld voor veertien plus en het gaat over kunst en schoonheid. Kunstvorm, die wel erg ver van hun werkelijkheid afstaat is wel opera en stemkunstenarij. Ik weet nog dat ik voor het eerst opera hoorde: ik kwam niet meer bij van het lachen. *Toneel* wordt mijn meest vocale stuk tot nu toe.”

Het affiche voor *Toneel* sluit daar naadloos op aan. Het ziet eruit als een oude Deutsche Grammophon-hoes met een landschap en de naam van het stuk in het gele tekstvlak. En Lucia Meeuwssen speelt mee, een echte mezzosopraan. “Echte grottemensenkunst. Wat ik zeker niet ga doen, is dat belachelijk maken. *Toneel* wordt een waarachtige poging om schoonheid vorm te geven. En dat in het hol van de leeuw: de gymzaal van de school zelf, die er helemaal uit blijft zien als de gymzaal. Daar komen mooi opgemaakte acteurs in kostuums uit het balenhok. We gaan kunst maken op een plek met lijnen op de vloer, waar je het zweet nog ruikt. Maar het zijn geen schoolvoorstellingen: iedereen mag komen.

Het is voor pubers erg ingewikkeld om jezelf zonder relativering in schoonheid te tonen, dat je echt moet geloven in wat je maakt. Dat is gè-

nant, maar dat moet dan maar. In het begin van de voorstelling hebben ze totaal geen houvast, maar ik sluit niet uit dat we uiteindelijk wel in een herkenbare situatie terecht komen. Durf jezelf uit te drukken, dat zal de boodschap zijn. Kunst is iets anders dan aanstellerij voor mietjes.”

Voor een veel jonger publiek, vanaf vijf jaar oud, maakte de Vlaamse regisseur Jef Van gestel *Belle*. Het begon als een korte Max.lab-voorstelling in de serie Favorieten. Daarin namen toneelmakers favoriete verhalen als uitgangspunt. Van gestel koos *Belle en het beest*, maar bij hem gaat het niet om de gebeurtenissen, maar om de vraag hoe je met je angsten kan omgaan.

“Het stuk is griezelig en grappig en speelt in de droom van een meisje. De sfeer in de voorstelling is die van een ouderwetse zwartwitfilm. Belle denkt dat er een beest onder haar bed ligt. Dat denkt ongeveer ieder kind; vroeger kwam ik op de wc altijd Pietje de Dood tegen. Ook dat was een manier om vorm te geven aan mijn angst. Belle durft het gevecht aan en daardoor ontdekt ze dat ze het beest kan manipuleren. Uiteindelijk wordt het een soort kameraadje waar je thee mee kunt drinken. Als je je angst in de ogen kijkt, blijkt dat je er best mee kunt omgaan.

Belle is een sprookje zonder woorden, maar met veel beweging. Het is geen moeilijk verhaaltje. Veel mensen raken er vertederd door. Het is wel een lief dingeske geworden.”

Belle (5+) 10 jan en 23 t/m 25 feb

Toneel (14+) 18 en 19 feb Toneelgroep Max.